

LA TUIES



—De debó no havies fumat mai, Lluïseta?
—Veuràs, tant com mai... alguna que altra pipadeta, sí que l'havia donada.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANA, FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOY!

Nuestro programa: seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta polifacético nos manda la solución de lo que pasó hace días con un fiero tiburón

Entre peñas y tertulias ha causado sensación que en Castelldefels se hallase un enorme tiburón, que despachó a garrotazos un bañista bravucón, riéndose de la pesca de esas bestias con arpón.

Según afirma un colega, y tal vez lleve la razón, el que ha dado esa noticia ha resultado un guasón, pues no hay un hombre que mate así un escualo, como se mata un ratón.

Yo, señores, que no entiendo en tan difícil cuestión, no quiero de ningún modo entablar la discusión sobre si es cierto o no es cierto o si hay exageración.

Monstruos marinos no he visto ni sé cómo diablos son, salvo aquel que está en el puerto que murió de insolación todo cubierto de brea y negro como un tostón.

Pero, de todas maneras, he hecho yo mi deducción de lo de Castelldefels y he aquí mi solución.

En aquellas frescas playas es muy bueno el peleón que se vende a los bañistas en la mejor condición.

Nada tendría de extraño y es cosa puesta en razón que ese señor que se asegura ser cierta su afirmación pescara alguna merluza y tuviera la visión por lo de la doble vista que produce la emoción

del alcohol que te entusiasma y te alegra el corazón de haber pescado una fiera más terrible que el tritón en cuyo caso yo creo que con mucha distinción ha tomado por besugo al público bonachón.

A la Prensa corresponde hacer la averiguación y decir si he acertado o si es que soy un melón.

Ya veis que me preocupo de toda la información que desde "La Retaguardia" puede causar sensación.

Si a cambio de tal servicio os sobra un napoleón me lo mandáis en seguida que los duros buenos son y recibid el afecto y el sablazo machacón de un servidor que os escribe sentado en el malecón como el negro que comía mangos, aquel del danzón estudiándose la historia del infeliz tiburón.

Rufasta,

pescador de caña.

JUSTA PETICION

Se nos ha acercado un tal don Urbano Guardia, que es ídem, ídem, pero al revés, pidiendo intercedamos cerca del señor Ribé, para que no se les haga sufrir los rigores del calor, como actualmente.

Tiene razón nuestro comunicante, que es guardia de punto en la calle de Llásticos. ¿Hay derecho en este tiempo, a hacer ir de punto a un hombre, y menos al interior? Porque, no nos negarán ustedes

que la calle de Llásticos está al interior...

NO ESTA EL HORNO PARA BOLLOS

Anoche, en la calle de las Trompitas, un sujeto llamado Feliciano del Horno, armó un escándalo más que regular. Con aquella diligencia que parece una camioneta marca "Ford", por lo rápida, acudieron al lugar del suceso el señor Ribé jefe de ce en onial del Ayuntamiento, Martín, el de "Las Noticias", uno que es del partido federal histórico y un admirador de la Cachavera. Puesto un poco de orden, se averiguó que el individuo en cuestión se había barajado con su novia, Justa Bollos, porque la encon-

tró muy juntita y solita con una prima suya, que es morena y tiene un ojo más grande que otro. Total, que el Horno, aquel día, no estaba para Bollos.

UN FENOMENO OPTICO

Nuestro diligente corresponsal en Gratallops, nos informa que en aquel pueblo se ha observado un fenómeno óptico. Se trata de la mujer de un fabricante de anteojos que ha dado a luz un muchacho que tiene tres piernas, dos de largas y una de corta. Para hacer estudios sobre el particular, ha salido para aquella población, nuestra graciosa, simpática y encantadora colaboradora señorita Laura Brunet.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

La famosa revista

YES - YES

La revista de les magnificències

OUI - OUI

El millor espectacle de Barcelona

CONCERT

APOLO

APOLO - PALACE

Gran èxit de

Carmen Fontana

Marguerida Vila

i del modern

GABARIN

en els jardins i gloriètes

GRAN BALL

CONTINUAT

FOLIES BERGERE

El music-hall de las familias

Continuen els gran èxits de

DE PAGES A COMERCIANT

La millor revista que es representa al Paral·lel

Consumacions econòmiques

Esmerat servei de Restaurant

POMPEYA

El music-hall més divertit de Barcelona

Tots els dies espaterrants èxits de les artistes

PEPITA IBELTY

ZOE - DORITA

en

LA REVUE DEL

POMPEYA

Barcelona, 15 de juliol de 1926



Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS



L'absència de l'Amo

VOLEN menjar peix fresc? Vagi'n a Badalona.

Els serviran bé, baratet i al mateix temps, si algun conegut els veu a l'estació, es pensarà que se'n van d'estiuieg.

Naturalment, que, com a tot arreu, cal sapiguer triar els llocs.

Per exemple, al Passeig d'en Martínez Campos, davant mateix de la platxa, hi han dues fondes, l'una al costat de l'altra, que són els veritables antipodes de l'hostaleria badalonesa.

En una s'hi menja admirablement... A l'altra, val més no parlar-ne... Peix dolent, mal condimentat, servei indecent...

Un amic nostre va tenir l'altra nit la fatal idea de quedar-s'hi a sopar. Li van portar uns entremesos infernals: la mantega, rànica; el tomàtec, verd; la llonganissa, seca i dura; els raves, impossibles de mastegar.

Moço? — va cridar el nostre amic, que és un refinat deixeble d'en Brillat Savarin —, Què és aquesta indecència! Això no és pot mastegar! Digui-li a l'amo que vingui.

—De seguida, senyor! — respongué el cambrer sense perdre la calma —. Ara veig a avisar-lo...

—Que no és aquí?

—No, senyor! Se n'ha anat a sopar a la fonda del costat...

L'esposa sincera

EN un recó de la "Granja Royal", dues senyores enraonen, tot enllaminint-se convenientment.

—No vulguis sapiguer el disgust que vaig tenir amb el meu marit quan li vaig confessar que no li era fidel!

—Però, tonta! Per què li deies?

—Ah! Tu diràs! Creus que jo sóc una d'aquelles dones que enganyen al seu marit?

La promesa perfecta

EN J.v., un dels xicots més trempats de la nostra bona societat barcelonina, està promès amb una senyoreta de noble família, i, si no hi ha destorb, aquest hivern tindrà lloc el casament.

Cal dir que, com en tot prometatge modern, hi ha hagut algún avenç i més d'una concessió, naturalment que amb les degudes precaucions, a fi de no esguerrar el marro.

L'altra tarda, en el restaurant Ribas, en J.v., prenia un aperitiu, quan va veure entrar a la Carmina, una noia molt bufona i eixerida, íntima amiga de la seva futura esposa.

Garlaren un moment tots dos. Ella li féu l'elogi de la xicota.

—Sobretot — li digué — és una noia d'un tacte i d'una discreció imponderables. No enraona ni un moment més enllà del què les conveniències aconsellen. Es reservadíssima!

—Ja ho he notat, ja!

—Creguem: la conec molt bé, i puc assegurar-li que és una dona impenetrable...

En J.v., llavors, cregué arribat el moment de protestar:

—Oh! — va respondre —. Impenetrable! No tan com això!

El casament de conveniència

NO hi podem menys. Tenim de demanar altra vegada al gran Tiago el préstec d'un títol, com demanariem a un amic, a la Rambla, dos duros per anar a veure a les nenes de càn Baixas.

Era un negociant, a qui les coses anaven molt malament, que va trobar providencialment un ajut financer a la seva exhaurida caixa, casant-se amb la filla d'un milionari, bastant lletja, per cert.

Vuit dies després de l'enllaç, marit i muller evocaven els temps del seu prometatje.

—I què hauries fet, reiet, si jo no t'hagués volgut per espòs?

—Una cosa horrible!

—Què? Te n'hauries anat a Amèrica?

—Pitjor!

—T'hauries fet frare?

—Pitjor!

—T'hauries suïcidat?

—Pitjor!

—Doncs, què hauries fet?

—Declarar-me en suspensió de pagaments!

L'hortolà de Sant Boi



Aquest número ha passat per
la censura governativa



Sembla mentida que te'n vagis sempre de barri-
rila amb aquests ganduls que et venen al darrera!
Com si no em tinguessis a mi!

EL RATOLI, BESTIOLA UTIL

NO recordo a propòsit de què, a la nostra tertúlia, es va sortir a parlar de ratolins. En Salvadó, que era el més "corrido" de la colla, va pendre de seguida la paraula, la qual cosa vol dir que els altres companys vàrem callar de seguida, en primer lloc, perquè quan en Salvador parlava, en tenia per estona, i, després, perquè les coses que contava ell, acostumaven a valguer la pena.

—Els ratolins, dieu? Si no hi ha cap animal més útil! Ara mateix, vaig a donar-vos-en una proba!

Va demanar al cambrer una altra copa de cnyac i començà dient:

—Ja fa uns quants anys. Jo era encara solter i m'estava en una pensió del carrer de Sepúlveda. M'havia llevat feia poca estona i em disposava a sortir per anar a donar un tomb fins al Paral·lel i fer el vermut en un bar qualsevol, quan, a dintre l'escala vaig sentir uns crits d'espant que sortien, indubtablement, d'una gola femenina.

Ja sabeu que a mi, això de les senyores o senyoretetes m'ha tirat sempre. Miro cap amunt, no hi veig ningú, pujo escales amunt i, al replà de sobre del pis on estava la pensió que jo ocupava, veig la porta entreoberta. "Granota, fica't al cove!" veig pensar. I, cap al cove s'ha dit. Entro, i em trobo, al rebedor, sense altra roba que una camisa

de seda, d'aquelles que es fan amb un bocí de roba més petit que un mocador de butxaca, una formosíssima femella, enfilada dalt d'una cadira.

—Què li passa, senyoreta? — vaig preguntar.

—Senyora! — em contestà, sense perdre, malgrat el seu astorament, aquest orgull en el canvi de tractament que tenen les dones casades de poc —. Un ratolí! Un ratolí que m'empaita! Està allí, sota l'armari!

No ignoreu que jo, en la meua joventut, he sigut un gran caçador. Amb una fusta que hi havia al rebedor, vaig furgar sota l'armari i no trigà en sortir la bestiola, que vaig aixafar d'un cop de peu. La vaig embolicar amb un full de "La Vanguardia", que jeia, sense desplegar, damunt d'una cadira, i la vaig tirar al mig del carrer, amb un absolut despreci del que disposen les Ordenances Municipals.

Quan va veure que el perill havia passat, la dona em donà les gràcies i, baixant de la cadira, se'n va anar cap al seu dormitori, ficant-se al llit. Ja compendreu que jo la vaig seguir com un gosset.

—No li extranyi de la manera que vaig vestida... — em va dir, un cop sota els llençols, mentre jo, barret en mà, m'estava a la porta de la cambra, esperant el desenllaç del que jo preveia acabaria en una aventura amorosa.

—Oh, de cap de les maneres, senyora! — vaig respondre —. En tot cas, el que m'extranyaria, seria de la manera com anava vostè despullada!

—Es veu que és molt de la broma, vostè!

—Ja ho crec!

—El marit també n'és molt! Miri si n'és, que avui, quan se n'ha anat, m'ha dit: "Com que aquest matí no vull que surtis, perquè tornaries a les dues, com acostumes, i jo avui vull dinar aviat, et deixo la roba tancada a l'armari i m'enduc la clau!" I per aquesta raó...

—Veritablement, el seu marit ho és molt, de la broma, però jo, si vostè m'ho permet, també n'hi faré una, de broma, a n'aquest senyor!

—Com?

—Tallant-li un vestit. Sóc sastre-modisto... A veure... permeti'm... Ara li pendre la mida. Oh! La cintura! Admirable! I les cuixes! Magnífiques! I els braços! Opulents! I això! I allò! I allò altre!

No cal que vos digui que el vestit que li vaig fer a la casadeta espantadica, li va agradar molt, i a mi, potser encara més. I encara direu dels ratolins! Mare de Déu! En ma vida he vist una bestioleta més útil!

Arthur de Clarian

LES DONES D'AVUI EN DIA

QUAN el senyor Pons va arribar a casa de la seva amiga, damunt del paraigüer hi havia un capell de palla que no era el seu. "Tindrà visita", va pensar. I va seguir corredor avall, amb la franquesa de l'home que té sempre a la butxaca les claus del pis que paga... Però, al men-



JUAN HITO

—Vol creure, Lluís, que aquests balls moderns no m'acaben d'entrar?

—Bé, és la falta de costum. Si vostè ballés amb mi cada dia, de seguida li entraria.

jador no hi havia ningú. Al saló, tampoc. Des d'aquesta darrera habitació, va sentir una conversa que es desenrotllava al dormitori, entre la seva amiga i un desconegut:

—Et juro que tu ets l'únic! — sospirava ella.

—I aquell senyor que ve a n'aquí de tan en tan?

—Es un amic de la meua família!

—Tot el que vulguis, però em sembla que li tens massa interès...

El que va seguir després, jo no ho puc explicar, perquè no és expressable amb signes gràfics. Caldria, o bé una placa de gramofon, o un aparell de galena, i jo no dispo de ni d'una ni d'altra cosa.

De puntetes, sense fer soroll, el senyor Pons es va treure de la butxaca un carnet, escrigué uns

mots amb l'estilogràfica, arrencà el full i el deixà damunt del capell comprometedor. Després sortí del pis i tancà sigilosament la porta.

La lletra deia així:

“Cavaller: Sigueu qui sigueu, jo vos desafio. M'heu enganyat amb una dona que jo pago, i tindret a una reparació. Dilluns vos espero, a les deu del matí, a Les Planes, damunt del túnel.”

I, el dilluns següent, quan en Pons va arribar a Les Planes, veié un grup d'unes vint-i-cinc persones que s'estaven esperant...

—Perdoni — digué a un dels empleats de l'estació —. Que sap qui són, aquells senyors que estan allí, damunt del túnel, amb aquesta cara tan seriosa?

El funcionari es va clavar a riure.

—No me'n parli — digué — que això és un vodevil d'en Santpere! Figuri's que un senyor ha desafiat a l'amant de la seva amiga i, com que en tenia vint o vint-i-cinc, tots s'han dat per al·ludits i l'estan esperant... Res! Que el que avui es gasta quartos amb donotes, cregui que és un ximple rematat...

En Pons, davant d'allò, va optar per agafar el tranvia i entornar-se'n cap a Barcelona...

A. de C.



Reflexió:

—Ara ja em puc casar sense por, perquè ja sé que és això de la nit de núvis...

DE LA MATEIXA MANERA

EN una botiga de queviures del carrer de València, va passar l'altre dia un cas d'aquells que, per força, té d'ésser relatat en les columnes del nostre barrilaire setmanari.

Era al matí. L'establiment estava ple i va entrar una xicota que duia una criatura als braços. Es veia que era una mainadera que venia de fora. Com que en tenia per una bona estona fins que la despatxessin, es va sentar damunt d'una caixa de gaseoses i va esperar tranquil·lament que li toqués el torn.

En aquestes, va entrar una dona alta i grossa que, veient a la noia que es cansava d'esperar, digué a l'adroguer:

—Apa, apa, despatxeu de pressa a n'aquesta nena! Que no ho veieu, que té una criatura?

El dependent va alçar els ulls:

—On la té?

—Aquí, damunt d'una caixa de gaseoses!

—Ah! Així, passa com fa quinze dies!

—Què va passar, fa quinze dies?

—Que una altra clienta també en va tenir una de criatura! La feina que vàrem tenir, per córrer a la recerca d'una llevadora!

El senyor X

L'ESPERITISME

Acà la senyora Carme, una jamona que feia tronar i ploure, feien esperitisme.

—Vingui, Rafalet! — digué la senyora Carme a un amic —. Li agradarà! Farem parlar la taula!

—La taula! Va! Què vol que ens digui! La seva taula? Si almenys fes parlar el seu llit! Llavors sí que en sabriem, de coses!

F. Orrolla

MAL DE QUEIXAL

LA Fifi — cinc anys — va veure l'altra nit, des de la galeria, un gatet que empaitava una gateta, cosa que, com és natural, va excitar d'allò més la seva infantil curiositat.

—Escolta, papà, — digué a l'autor dels seus dies —. Per què aquest gatet mossega al clatell a n'aquella gateta?

El pare, no sapigué de primer antavi què respondre, però, després de rumiar un xic, va trobar el desllorigador.

—Té mal de queixal, pobret, i, per fer-se passar la ràbia que això li produeix, mossega a la gateta!

—Ai, ai! Sí que és dolent!

Passaren uns dies, i jo no sé quina escena devia sorprendre la menuda, perquè en llevar-se i fer al seu papà el petó matiner, li preguntà:

—Escolta, papà! Que ja t'ha passat, el mal de queixal que tenies aquesta nit?

K. Parró



Baix... baixet...

Les belles anècdotes



HISTORIETES PER EL TE

LA representació ha acabat fa un moment. Cada artista penetra en el seu camerí.

La tournée va vent en popa. La companyia parisina és rebuda quasi triomfalment en totes les poblacions russes que visita.

En el quartet de la dama jove, se senten sospirs i paraules confuses.

Després un silenci i una sombra que s'escorre. Un altre silenci. Uns copets a la paret mitjera que separa el camerí de la dama jove i de la característica.

—Què vols, nena?

—Escolti, donya Maria: trenta mil rubles, quants francs són?

—Vint-i-cinc!

—El porc! Aixís es trenqués una cama!

En els salons de la vetusta marquesa de B.

Ella i el baró de N. conversen sentats en un recó amable i poc concorregut, dels seus bons temps, d'aquells temps en què també ballaven i tenien il·lusions...

Els músics atabalen, amb un shimmy insuportable, com tots.

Les parelles evolucionen lentament, en un ritme misteriós, càlid, sensual.

Els dos vells parlen, miren, observen els moviments de les parelles. Ell, sobretot, sembla com encisat.

—I doncs, baró, què mira amb tan d'interès?

—Res, marquesa, estava pensant que amb aquesta mena de dances modernes, no sé com s'ho fan els músics per comprendre quan les parelles ja estan llestes...

En el saló dorat de la "Granja Royal":

Una joveneta i la seva mamà seuen en una taula, prenent el té. Davant d'elles, un senyor impecablement vestit, calat el monocle, té fixa la vista en les cames de la gentil joveneta.

La faldilleta d'ella, curta com un primer petó, deixa contemplar les més subjugadores i atractives bel·leses.

El senyor no perd el temps. Els seus ulls bri-

llen com dues boles de vidre. Ella està neguitosa. Se li enrojolen les galtones, estira avall, tan com pot, la diminuta faldilleta...

Els ulls d'ell segueixen fixos en un sol indret.

Per fi, la mamà, empipada davant de tanta insistència, s'aixeca i discretament indica a l'impertinent:

—Consti que el que vostè fa, no està bé; no és de cavaller, això, no és de cavaller...

—Ni allò tampoc, senyora, ni allò tampoc — respon ell, senyalant amb la vista els bells panorames que des del seu seient es dominen.

—Em vols creure a mi, Ricard? Fes el favor de tirar els estors dels balcons del teu xalet, per entregar-te a certes expansions.

—I això, per què?

—Senzillament: en Bonastre, que com tu ja saps, té el xalet davant per davant del teu, cada tarda, de quatre a cinc, et veu a través dels estors, com jugueu a "fet" amb la teva senyora...

—Ja t'has deixat enredar per aquell plaga d'en Bonastre!...

—Vols dir?

—Sí, home, sí! Precisament de quatre a cinc, no sóc mai a casa!

—Papa, papa, expliquem una història de bandolers...

—Doncs, ve't aquí que una vegada hi havia un banquer i un ministre que eren molt amics...

—I què més?

—Oh, res més...

Al registre civil:

Omplerts tots els requisits que ordena la llei, el senyor Duran, del comerç d'aquesta plaça, que acaba d'inscriure el primer fill seu, agafa la ploma per firmar la fulla.

L'home, orgullós, ple de satisfacció, firma, així com si sigués un xec: "Duran i Companyia."

L'home, realment, és un animal de costums, però, a voltes, és també un vident...

LAURA BRUNET

COSES DE TELEFONS

EN un cartell anunci que hi ha clavat a la Central de Telèfons del carrer d'Avinyó, es pot llegir, suposant que el que hi vagi en sàpiga:

"Instalaciones últimamente realizadas: Nuevos cuadros: 14, con un total de 101 posiciones."

Ja veu doncs, en Rafel, el manco, que en aquesta món encara hi ha molt per aprendre.

V. Yastreta

LA FEMENISTA

SENTIT a l'"Ateneu", entre una literata i un popular reporter:

—I vostè és feminista, senyoreta?

—Sí, senyor!

—I, per què?

—Què vol que li digui! Perquè tot lo dels homes m'agrada!

B. Arbeta

LA RASPA MODEL

EL senyor acaba de sopar i, tot llegint el "Ciero", comença a pendre el cafè que li acaba de servir la minyona.

Bon cafè. Es pot ben bé comparar al que serveixen al "Royal". El senyor, que és home sincer, ho vol reconèixer en alta veu:

—Antonieta!

—Mani, el genyoret!

—Saps que aquest cafè avui és molt bo?

—Millor que els altres dies?

—Sí, noia! I molt més fort!

La minyona reflexiona un moment i, al final, contesta:

—Ja sé el que deu haver estat: distreta, li hauré servit el meu!

K. Briola



—Saps que podries fer, Joan? Fregar-me l'"hall"!

LA CINTURA DE VESPA

QUAN en Ramon es va enamorar de la Marguerida, sa promesa seduïa, més que per sa formosura, per l'esbeltesa d'aquella figura armoniosa i ondulant com una serp encisadora. Més, ai! allò de què la dona busqueu-la pri-

ma, que de grossa i bruta ja se'n fa un cop està casada, va resultar, en lo que al primer fet es refereix, una veritat inconcussa.

I en Ramon sentia tan més que, als set mesos de casats, la seva dona, sense anunciar maternitat, passés dels setanta kilos, quan que l'estimava força. Més. Déu meu! condemnar a un home que es



—Vols que ens tirem al mar?

—No, que la mama vigila.

—Bé, no hi fa res: com que solament ens veurà els caps...

casa amb una beutat de quaranta cinc kilos a suportar un augment de pes del cinquanta per cent, en un xic més de mig any, era massa! En Ramon, que havia estat, de solter, un gran sportman, coneixia un excel·lent medi per a evitar la perniciosa acumulació de masses adiposes: l'exercici. Però, com convèncer a una xicoteta casada de poc, de que faci cada dia sis kilòmetres a peu? L'amor, fèrtil en recursos, li suggerí una enginyosa estratagema.

Al dia següent, la Marguerida rebia l'anònim que segueix, fet pel seu propi marit, amb caràcter de lletra disfressat:

"Senyora: Son espòs l'enganya. Si vol adquirir-ne la prova, estigui demà a les tres de la tarda, davant de la casa número noranta del carrer de Muntaner. Una amiga."

La Marguerida féu cas de l'avis. A tres quarts, ja feia la guàrdia al punt indicat per la pietosa amiga.



—Això de la ràdi té coses molt estranyes. Abans no sentia res, i ara juraria que sento alguna cosa...

El seu marit arribava als pocs moments, el cigar a la boca, el bastó sota el braç... On es ficarà? — pensà ella —. Però en Ramon seguia carrer amunt... Deu anar a algun xalet de Sant Gervasi... I el seguí. A vuit metres l'un de l'altre, pujaren tot el carrer de Muntaner, travessaren la Bonanova, el carrer de Craiwinckel, descendiren per l'avinguda de la República Argentina cap a Barce-

lona... i en Ramon, en arribar a la Plaça de Catalunya, prengué el camí de casa, seguit sempre per la seva muller, amarada de suor i reventada de caminar...

Al dia següent, durant el dinar, la Marguerida reflexionà... L'avís rebut era una calúmia, o bé el seu marit, aquella tarda, per una coincidència qual-sevol, no havia pogut trobar a la seva còmplic a la cita. A quarts de tres, s'arreglà i sortí al carrer.

La Marguerida tornà a dubtar. "Si el seguís...?" Per fi, es decidí. El recorregut es repetí sense la més petita variació ni incident de cap mena...

I això passà vuit dies seguits, i al cap d'ells pogué ella descobrir la suposada culpable... Aquella nit, quan en Ramón, en ficar-se al llit, l'abraçà, veient que el tractament li havia fet perdre cinc kilos, li confessà l'estratagema...

La muller, contenta de veure's retornada a les folles carícies de l'espòs, perdonà i agrai. Però, més pràctica i comerciant que son marit, al dia següent feu insertar aquest anunci a "La Vanguardia":

"Cintura de vespa.

"Una senyora que ha curat radicalment d'una obsessió prematura, sense medicines ni tractament especial, ofereix comunicar el procediment gratuïtament a tothom que li faci la demanda. Enviar una pesseta en segells de correu per a franqueig i despeses, a "J. I., llista de Correus."

I, damunt d'haver tornat a regnar la felicitat a la llar matrimonial, en Ramon i la Marguerida, per aquest procediment, feren una fortuneta.

Van Tresca

AL MERCAT

A quant, aquests musclos?
—A quaranta.
—Són cars!
—No ho cregui pas!
—I a més, no són pas gaire frescs!
—Però, escolti, senyora, li sembla a vostè que amb la calor que fa en aquesta plaça, puc tenir jo el musclo gaire fresc?

Von Bent

BONS DEIXEBLES

EN Bauer, banquer jueu, feia l'elogi dels seus fills.

—El gran és molt llest, però un xic malgastador. Li dono vint duros cada mes i, cap al dia quinze, ja no en té cap. En canvi, el petit, mai gasta més enllà de sis duros, dels dotze que li dono...

—I, què en fa, dels altres? Se'ls guarda?

—Ca, no! Els deixa al seu germà gran, amb usura...

K. Pritxet

AL VOLTANT DEL BRASER



ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

PER ESBRINAR LA VERITAT

ESCOLTA—digué un matí la senyora de Prats al seu marit —. T'haig de confessar una cosa horrible!

—Què passa? — demanà, ansiós, el bó i grassó senyor Prats, antic comerciant en bateria de cuina. — Em jugo un peix que t'has tornat a barallar amb la minyona!

—Res d'això! El nostre honor! El nostre honor, Felip, està deshonorat!

—Què dius? A veïam, explica't, explica't! Ja em sortiràs amb un conte dels teus. A lo millor, és que la Rosaura ha dit que et tenyies el cabell i que t'han contat que jo vaig a l'"Alcàzar" amb aquells amics de Sabadell...

La senyora de Prats l'interrompí:

—El que vaig a contar-te, espòs meu, és més seriós! És horrible! Figura't que s'ha atemptat vergonyosament al meu pudor i que encara no sé a qui dec acusar...

Don Felip va fer un salt.

—Que han atemptat contra el teu...? Però, re-contrabufo! Com dimonis ha sigut, això?

Donya Pepita esclatà en plors.

—Ara t'ho contaré! Recordaràs que darrerament vas convidar als teus amics de "Caçadors" a passar dos dies amb nosaltres al vedat de Mascaio...

—En efecte — respongué el senyor Prats —: van venir en Puig, l'Albert, el doctor Pujol, el senyor Vidal...

—Doncs, bé: ve't aquí el què va ocórrer: dos o tres dies després d'això, jo estava a la meua cambra canviant-me de roba... Em trobava en el precís moment de treure'm la camisa i, ve't aquí que l'extrem inferior se'm va enganxar amb una agulla que duia al cabell...

—Aquesta mania que teniu les dones, de no treure-vos els adorns, ni per despullar-vos!

—Permet-me, que ara ve lo terrible! Mentre jo em debatia per desfer-me d'aquella mena d'empressonament, algú, aprofitant-se de l'estat de captivitat en què jo em trobava, se'm va acostar i pronuncià aquests mots grollers: "Alça, Manela, quina xamba!"

El senyor Prats va esclatar a riure.

—I, en la veu, no vas reconèixer res?

Donya Pepita continuà:

—Absolutament res. Mentres deïa això, aquell home mal nascut va passar dolçament el palmell de la mà pel naixement de les meves... Per a no ofendre el meu pudor, em permetràs que llenci un vel... Quan, per fi, jo vaig poguer desfer-me de la camisa que em lligava, l'insultador havia desaparegut, deixant una taca imborrable al meu honor!

—Però, escolta! — interrompí don Felip.

—Deixa'm finir. Em va semblar si l'accent era el d'en Puig. Usant de les armes que Déu ens ha donat: l'encís, la coqueteria i la seducció, vaig atreure'l a una cita, per a fer-li confessar la falta i venjar-me de la seva poca vergonya. Una nit, vaig obrir-li la porta de la meua cambra.

El senyor Prats donà un salt.

—Com! Com!

—Tranquil·litza't. Tenia un punyal desota el coi-xí, i els sospirs de plaer que semblà arrancar-me l'abraçada d'en Puig, no eren més que una comèdia ben representada. Quan el vaig veure ben disposat a confessar, vaig dir-li "Bé; ara confessa que tu vas ésser el que va entrar l'altre dia a la meua cambra mentre jo em canviava la camisa..." Però ell em va respondre un "Què vols dir!", tan estúpida-ment sincer, que no vaig dubtar que jo m'havia enganyat...

Don Felip es va passar un mocador pel front, un xic per a eixugar la suor, i un xic per a veure si no havia crescut.

Donya Pepita continuà:

—El meu dubte recaigué damunt l'Albert. Disposada a venjar el meu honor, vaig fer igual que amb en Puig... i el resultat fou el mateix! Indubtablement, l'Albert era innocent! Successivament passaren per la mateixa prova el doctor Puig i el senyor Vidal, sempre amb resultat negatiu...

El senyor Prats esclatà:

—Però, ximpleta! A veure si em deixaràs per fi enraonar! Si el que va fer-te aquella broma innocent, vaig ésser jo!

Donya Pepita exhalà un profund sospir.

—Ai, i quin pes em treus del damunt, espòs meu! Després del fracàs de les meves pesquises, creu-me que ja començava a sospitar del xófer i del porter!...

B. Orrango

DE LA RAMBLA ESTANT

A la terrassa del Continental, un jove pren un aperitiu, quan se li acosta una jamona, ja bastant avariada.

—Déu lo guard, Carlets!

—Déu la guard, donya Casilda!

—Escolti, Carlets, ja sap que té molta barra?

—I això?

—Vostè va dient a tothom que m'ha fet un petó!

—No es preocupi, senyora! Ningú no s'ho creu, encara que jo ho asseguri!

Tit Hella

EL PACIFISTA

NAVEM pel carrer Nou, cap al Paral·lel, on pensàvem passar una estoneta fent grimègia en una llotja de music-hall, amb el meu amic Bonjoc, ex empleat de l'Oficina Central de la Lliga de les Nacions, i gran defensor del pacifisme...

—Jo no comprenc — ens deia — com hi ha gent que tot ho vol resoldre a cops de puny... Sembla mentida que l'escarment de la guerra no els hi hagi produït efecte... Que no veu aquesta admiració imbècil pels boxadors? Res, amic meu! La humanitat no té remei, i els pobles no han après encara la lliçó profitosa de la passada lluita mundial, on han mort una colla de milions d'homes, s'han ensorrat muntanyes d'or i s'ha retrasat vint anys la civilització i el progrés de les nacions...

Havíem arribat al Paral·lel i, davant del "Folies", dos individus anaven a pinyes.

—Que no ho veu? — va dir en Bonjoc —. Això és intolerable!

S'hi va apropar i començà a repartir cops de puny, amb tan d'encert que, pocs moments després, la baralla s'havia acabat. Dels dos, l'un, rajant-li sang del nas, se n'anava cap a Montjuic, i l'altre cap a les Dressanes, mig coix d'una formidable puntada de peu que el meu pacífic amic li havia donat a la part baixa de l'esquena.

Sense donar importància a ço ocorregut, en Bonjoc tornà cap a mi, i va seguir dient:

—Com ja li he dit, sóc un ardent defensor del pacifisme... Cregui que no comprenc com hi ha gent que es baralla com aquests dos perdularis que, si jo no intervenc, qualsevol sap on haurien arribat!

S. Uripanta

Conte premiat en el número passat:

EL PAPER DE L'ACTRIU



Ella. — Mare de Déu, quina cosa més estranya! Volen creure que a primer cop d'ull m'havia semblat un home?



—No, no, tinc por, tinc por! Diu que hi ha molts tiburons, per aquí!

—No s'ho cregui, tonta! Això ho diuen alguns homes per presumir...

LA NOVA MINYONA

LA senyora Farrés, després d'interrogar sobre les seves aptituds professionals, a la noia que li acabava d'enviar recomanada la carnissera de la cantonada, li digué:

—Escolti: i per què se'n va anar de la casa on servia?

—Ja veurà — respongué la minyona amb un aire un xic confós —: per qüestions del servei!

—Bé, ja ho suposo, que seria per qüestions del servei! Però, pot precisar-me-les?

Cada vegada més turbada, vermella fins a la punta de les orelles, la noia s'explicà:

—Li vaig a parlar en confiança, senyora. Jo havia servit sempre a famílies modestes, però honorades, mentres que la meua darrera mestressa, la senyora Burgal...

—Ah! — interrompé la senyora Farrés —. Es veritat. Em sembla haver sentit, en efecte, que aquesta senyoreta Burgal era una... entretinguda...

—Això mateix, senyora. I jo no estic habituada a servir en cases així...

La senyora Farrés, esposa legítima de don Josep Farrés, de la raó social "Farrés, Puigdengolas i Companyia", importadors directes de bacallà i similars, havia viscut sempre en una atmòsfera de castedat i de virtut. La nova minyona sortia de servir de casa d'una dona lleugera.

—Sens dubte — va pensar la mestressa — aquesta xicota, que ha vist i sentit el vici tan de prop, déu sapiguer moltes coses curioses i interessants de sentir... Si jo la llogués, certament que quan no tingués res que fer podria tenir confidències divertides...

Però el senyor Farrés, en qüestions de moralitat, era rígit fins a l'extrem.

Quins reptoxes no li hauria fet, si sabia que la nova minyona sortia d'un lloc de tan equívocs cos-

tums! Aviat la senyora es va convèncer de què el seu projecte era irrealitzable.

—Certament — començà, volent amagar el veritable motiu de son refús — vostè em sembla que té bones qualitats... Però, no sé si aquí estaria prou bé!

—Ai, ai! Què vol dir?

—Vull dir, filla meva, que tal vegada trobaria que aquí hi ha massa rigorisme, que el treball era massa pesat...

La minyona, d'un aire contrit, abaixà els ulls.

—Sento que la senyora no em vulgui pendre... Jo li asseguro que l'hauria servida bé... Aquesta por que té de què jo trobi el treball massa pesat, cregui que no hi ha per què. Es cert que a l'altra casa no existia altra mestressa que la senyoreta Burgal, però el seu amic oficial, el senyor Farrés, hi era tan sovint, que per a mi resultava com si hagués de servir a marit i muller...

—Com ha dit? — interrogà, ansiosa, la mestressa —. Com ha dit que es deia l'amic oficial de la senyoreta Burgal? Farrés?

—Farrés! Sí, senyora!

—I quin tipus té, aquest senyor? Que és un d'alt, primet?

—Això mateix... Es diu Josep... Crec que fa negocis en bacallà, en un carreró prop del Born, Està associat amb un altre senyor que es diu... com es diu?... Ah, sí! Puig... Puigdengolas. Justos, això! Farrés, Puigdengolas i la companyia...

Marcel Terra



—No, no: no estic per bromes! Des de que prens l'EROTYL, em fas cansar massa!

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTEN-

CIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona



A la porta del "Folies Bergère", un cartell molt bonic, original del gran Terruella, anuncia "De payés a comerciante". El senyor Tesan es veu que es gasta la plata, amb la qual cosa, i amb en Boix, que ara fa de remena cireres d'aquella casa, és segur que aniran endavant i tornaran els temps gloriosos dels temps a vessar.

De nenes maques n'hi han una colla, entre elles la Caireles, que s'ha cansat de fer de florista. Ja ho deia jo, que aquell ofici no feia per ella, perquè trobaria molts floreros. L'Adelina Mallén, està com per menjar-se-la! I que n'és, de bufona, aquella criatura. Res! que si ella vol, ja ho sap! Peix al cove! I que el nostre peix, és un peix viu i que encara be lluga, gràcies a Déu!

Té un posat molt seductor,
i una boca petonera...
que te'n diria de coses,
oh, criatura encisera!

* * *

EL benefici de la Salud Rodríguez al "Còmic", fou un aconeteixement entre la "corridologia" barcelonina. Al popular teatre "Còmic", no s'hi cabia. Per la gentil intèrpret de "Yes-Yes" i "Oui-Oui", hi va haver de tot: aplaudiments, regals, homenatges... I, a dir la veritat, que és una noia que es mereix allò i moltes coses més.

A tot això, estem en ple istiu, en plena crisi teatral, i les revistes d'en Sugrañes duren i duraran, perquè és un xicot que en sap i, a més, té el talent de rodejar-les de noies fresques i boniques com una rosa, cosa no gaire corrent en aquests temps.

Al pas que en Sugrañes porta, "Oui-Oui" i "Yes-Yes" es faran quan s'obri l'Exposició que a Montjuïc van començant.

GYRALDOSE

para irrigaciones higiénicas
Antiséptico no tóxico,
antileucorreico, cicatrizante.

A "Eldorado" s'ha estrenat "Soltero y solo en la vida". Si els hi diem que el protagonista és l'Ortas, suposem que ja en tindran prou per anar-hi, perquè cosa que faci en Casimir, és èxit segur.

Ah! Em descuidava de dir que els autors són en Toro i en Paso.

De manera que es pot dir,
parlant d'aquests dos autors:

—Toro? Passo! No hi vull bro-
[mes,
que vinguin els picadors!

* * *

AQUESTS dies ha cridat molt l'atenció un auto ambulant que despatxa entrades i localitats per al teatre del "Bosc".

La Pitets, dona discreta,
diu que el mateix farà
per veure si a casa seva
el sofert "corrido" hi va.

* * *

UN tal senyor Emili Franch, va pujar al pis que en Joan Ubach té a l'immoble assenyalat amb el número dinou del carrer de Rolanda, de la nandulandesca barriada de Sans, en ocasió en què el llogater era fora i, quan aquest va arribar i se'l trobà dins de casa seva, s'armà el xibarrí conseqüent, amb la natural intervenció de l'urbà de punt i de l'arnica que guardaven per a aitals cassos al dispensari del districte.

I, sabeu qui en té la culpa, de tot això?

La portera.

Perquè, a qui se li acut,
en el temps que estem passant,
i amb la crisi financiera
deixar que pujés el Franch?

S'HA autoritzat que els teatres puguin acabar les representacions mitja hora més tard que abans. Trobem molt bé la iniciativa.

Puig en sortir de teatre,
ara, era massa aviat
per anar a veure la Nieves,
del carrer de l'Hospital.

L'Afarta Pohres...

PATI BLAU

Tot home de bon paladar,

ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors

Café-Flambres-Mariscs - Xarcuteria

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon
preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59



GARGANTA
Pastillas CERDA

Angines - Atonia

Ronquera

Venda:

SEGALA i FARMACIES

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 pts. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.



«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE

Teléfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL



MARCA REGISTRADA

NO VA A QUANT...

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons : Lavatges per a després del bany. Casa de curació pela que ensopeguen. Polvos per matar cabres de dotze pates.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Far...

La Novela Pequeña

surt els dimecres

NOVEL·LETES SENTIMENTALS

64 planes 20 cèntims

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb

ALFURETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'especifics BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales ABIERTO DIA Y NOCHE - Conde Asalto, 16 y 18 -



¡¡No más inyecciones!! ¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.



Reflexió: Diuen que la vida està plena de perills, d'abims molt fondos, de... Em sembla que avui m'estimbaré!